

gjøvninger meget afvigende. Nogle af disse og navnlig den østerrigiske Lov og det tydske Forbunds Beslutning af 22de April 1841, publiceret for Hertugdømmet Holsteen ved Patent af 12te Juni s. A. (Ny Coll. Tid. Pag. 537), have saaledes ifkun tilstaaet den udelukkende Ret, forsaavidt Værket ikke er offentliggjort ved Trykken, andre have indrømmet den ogsaa med Hensyn til Værker, der ere offentliggjorte paa nysnævnte Maade, og navnlig har den preussiske Lovgivning betinget Rettens Nydelse i saa Tilfælde af, at Forfatteren udtrykkelig har forbeholdt sig samme ved en paa Titelbladet af hvert Exemplar af Værket anført Erklæring. Beskyttelsen er derhos i enkelte Stater indrømmet for samme Tidrum som Beskyttelsen mod Eftertryk, hvortilmod dens Varighed navnlig for Arvingernes Vedkommende i flere Stater er givet en større Begrænsning. Medens man ikke har kunnet ansee en Indskrænkning af den udelukkende Ret til trykte Værker alene for at være tilstrækkelig begrundet i Forholdets Natur, har man dog paa den anden Side troet, at den med Hensyn til utrykte Værker ikke bør tilstaaes aldeles ubetinget, men, som i den preussiske Lovgivning anordnet, gjøres afhængig af et udtrykkeligt Forbehold fra Forfatterens eller andre rette Vedkommendes Side, idet Sagtagelsen af en saadan Formalitet ikke kan være nogen Byrde for disse, og det dog kan tænkes, at de enten paa Grund af Værkets mindre Betydning eller af andre Hensyn ikke lægge Vægt paa at conservere den udelukkende Raadighed over samme. Hvad Rettinghedens Varighed angaaer, da har man fundet, at der er Grund til for Arvingernes Vedkommende at begrænse denne mere end Beskyttelsen mod Eftertryk; thi medens der til et Skrifts Mangfoldiggjørelse ved Trykken ifkun udfordres en reen mechanic Færdighed, kræves der til Opførelse af dramatiske og musicalke Værker en selvstændig kunstnerisk Birkshomhed. Man har derfor antaget, at den udelukkende Ret ifkun bør tillægges Arvingerne for et Tidrum af 10 Aar fra Forfatterens Dødsaar at regne. Da endelig Forholdets Natur synes at tilsiige, at Forfatteren af et dramatisk Arbejde maa være berettiget til ubetinget at for-

hindre Opførelsen af sit Arbejde, ikke blot i levende Live, men ogsaa efter sin Død, naar han selv er af den Mening, at hans Arbejde uagtet dets dramatiske Form ikke egner sig til Opførelse, er en dertil sigtende Bestemmelse optaget i Sen.

Til § 18.

Man har antaget, at der mellem Theatre paa samme Sted bør bestaae den Regel, at det ene end ikke efter nok saa lang Tids Forløb kan vilkaarligen tilegne sig et af et andet paa lovlig Maade ethvert dramatisk Arbejde, men at der derimod ikke behøves nogen saadan Bestemmelse imellem Theatre, der bestaae paa forskjellige Steder.

Til § 19.

Straffen for egentligt Eftertryk og for Offentliggjørelse af Manuskripter m. v. samt for Indførelse til Forhandling her i Riget af deslige i Udlandet eftertrykte Værker af danske Forfattere er her, overeensstemmende med hvad er Tilfældet i de fremmede Staters Love, den samme. Det er herved ikke overseet, at uhjemlet Offentliggjørelse af utrykte Værker indeholder, foruden den Forfatteren paaførte Skade, en ham tilføiet personlig Krænkelse, hvori den egentlige Eftertrykker ikke gjør sig skyldig, men man har dog antaget, at begge Handlinger nærmest egne sig til at straffes med Bøder, og at der, da Forskjellen mellem Bødens Minimum og Maximum er saa betydelig, vil af Domstolene ved Straffens Udmaaling i det enkelte Tilfælde kunne tages behørigt Hensyn til hiint aggraverende Moment. Det er iøvrigt klart, at der, naar Eftertryk foretages paa en underfundig Maade, saaledes at Skriftet paatrykkes den rette Forlægger og Bogtrykkers Navn m. m., findes et egentligt Bedrageri Sted, og at Handlingen bør straffes som saadant.

Til § 22.

Eftertryksforbrydelsen kan efter sin Natur ikke letteligt i længere Tid blive skult for den Forurettede, og paa Grund heraf samt efter den Analogi, Forordningen af 13de December 1837 § 6 frembyder, har man anseet det ret-